

JÓNÁS CSABA

agapé

az apostolok itt a délszaki szürkületben lábujjhegyen lépegetnek.
idelátszik a part, melegen foszforeszkál a Kontinentális talapzat
bizonyos halak évente kétszer ikráznak. Az igazság számára létesít-
ett leszállóhelyek

valahol itt, a Kert környékén van oxigén víz is –. jön júdás. oldalán a
„veszedelmes Vesta-szűz”. jön. s mutatja (mint tamás majdan/:

itt nyílik Aphrodité keble

a „magdalén ”, sok vért rejtenek még

a titkos testek...

(az apostolok összesúgnak: aztán közös erővel ledöntik a napszakokat
elválasztó – amúgy is gyöngén megépített – falat.)

júdás kifordítja belsejét – arany napórájára néz: „éppen abból
szippantja ki az időt, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá”, a
napóra arany szuronyára új fényzávárt tűz s terülj! terülj! az asztal

Most lávaébredés, a hónalji taréj fölmered, az alabástrom dromedárt
előkészítik a zárójelenethez fölbukkan jézus bíborba vonja a
szemhatárt – ahogy végigsétál a nap lehetséges ösvényein – talpa
alatt világító mező, a vizenjárás évek óta nem tapasztalt öröme.

Asztalhoz ülnek:

párolt angyalgerinc (júdás mester),

a tenger még mozgó gyümölcsei,

vörös bor kenyér

tarisznyák ollója az

„Utolsó előtti vacsorán” – judás int – jézus csomót köt zsebkendőjére az
élet, mint egy haszon-talan béke nehezedik rám; a félreismeret táj, a
hihetetlen szélben ezerszínű hóbuckák, a madarak nevetséges
hulláival átítatott nyáréjszaka, a ráismerés törtiszta pillanata,
amikor anyám neve mellett feltűnik egy sokkal merészebb jel, mely
kezembe adja haláloamat és az egyetlen lényt, akinek forró, csodával
határos testét a végeláthatatlan életen túl is szerethetem.

a gyilkosság az egyetlen természetén túli rokonság

Sohasem akartam ezt csak megszerezni „dicső” halálomat, Ümely
fölkoszorúzza a szenvedélyek regénybe illő arcképemet a könyvek
lapjain, mint az isten — — — e szerelemre szomjazó, szomorú állat

összetörten nézi művét túl a teremtésen

a kiherélt olimpikon És a világváros esővel bevonalezott széles
sugárútján sétálok, körülöttem a bőrberántott emberek meghatározott
csapata elárasztja a parkot

A tóban lassú csapásokkal úsznak a fénylő bőredek, pompás madarak
sínt fektetnek a vízre, fogadás balról: —

népes kísértettedben berepülök

(mindannyian emlékeztetünk valakire, ezáltal árnyékot vetnek egész
lényemre valamennyi kiterjedésében) a gyönyörök kertjében csőrre
töltött fegyveremmel végigpásztázom a szeretkező párokat, a
fürdőmedencébe fulladt szívárványos testeket, lassú pelikánok húznak el
az üvegház fölött, tétova árnyékuk átfesti a ragyogó színeket, olyan sima,
tapintható minden, mintha az elfogyasztásukra várnának hiába itt
születtem nem sokkal temetésem után (sic!) és most a feltört falak, a
város réveteg minaretjei, a cukorsüveg-hegyek, a fecskényi
szárnyashangyák, a menhireket vályogból tapasztó természetek, a vissza
már nem térők iránti odaadó szerelem